

Látogatás

hazánk második városában

Pillanatképek Miskolcra

MISKOLC FEJLŐDÉSE-NEK üteme bámulatos. A látogatónak rögtön olyan érzése támad: ide kellene elhozni minden alföldi embert, akinek szeme és tudata nem szokott úgy hozzá a nagy építkezésekhez, sőt az ilyen hírek hallatára szkeptikusan csóválja a fejét. Itt megfogható valóság minden tudósítás, riport, ami a rádióban hangzott el, vagy amelyeket az újságok közöltek az utóbbi másfél évtizedben.

Igaz, maga a város nem valami megkapó. A csip-csup házacsokról mállik a kormos vakolat, s az öt-hat emeletes új paloták tövében úgy hatnak, mint a kéregető, rengyos koldusok. Nincs jövőjük ebben az állapotban. Ha egyszer napirendre kerül Miskolc egységes városképének kialakítása, bizonyosan emeletet húznak rájuk, vagy a lebontásra ítélik őket.

Miskolc fogalmába azonban beletartozik az egész környék. Hatalmas gépgyárak, vegyipari üzemek, erőművek és bányák termelnek óriási kapacitással, a szegedi ember szinte szédül a látástól. Milliárdokat ruház be ide a népi állam évről évre, hogy a lakosság igényeit minél tökéletesebben kielégítse iparcikkkel, s a mezőgazdaság is hozzájuthasson a szükséges gépekhez.

Természetesen nemcsak gyárak, hanem hatalmas lakótelepek is épülnek. A tiszai pályaudvar környéke már szépen rendezett. Hatalmas, csupa-ablak házak szegélyezik a szépen kiképzett tereket, s ezek bizony élesen elütnek a régi építkezésektől. Ezek már a jelent dokumentálják és a jövőt sejtetik. De mikorra lehet a városnak legalább a főutcáját végig ilyen palotákkal bepalántálni? Merész elképzelés. A lakosság azonban nem türelmetlen. A cementgyár munkásai épp úgy vallják, mint a városi tanács vezetői, hogy eljön egyszer az az idő is.

A SZEGEDI SZEMNEK egyébként szokatlan, hogy kevés a park és a virág. Ellenben az üres grundokon csuda gazdagon tenyészik a vörösparéj és az esernyőnek is beillő lapu. A Petőfi-szobor előtti üres térség szinte kiállt a kertész asója után, de csak finom korommal keveredett port izzít rajta Péter-Pál napjának heve.

Nincs aki gondoljon a szépségre? Egy »bennszülött« abban látja az okot, hogy »iparvidékeken jobban fluktuál a lakosság, nem törődik úgy a virágültetéssel«. És a város vezetősége? »Tele mindkét keze egyéb munkával, egyelőre se ideje, se pénze nincs rá.« Olyan vélemény is hallottunk, hogy csak az új házak előtt érdemes parkosítani, a régieket úgysem másítja meg a pázsitos környezet.

Mi szegediek tudjuk, hogy ez az »elmélet« nem egészen állja meg a helyét.

Az igazi élmény fent az Ávason szerezhető meg. Lenyűgöző panoráma tárulkozik innen nézve a látogató elé. A Lenin Kohászati Művek szinte beláthatatlan telepe dohog, zihál, lüktet félelmetesen az ember lábánál. A gyárkemény-erdő szakadatlanul ontja a füstöt minden fajtáját, s itt rögtön megérti az ember, miért nem tudott lent a városban szabadulni a széndioxid élménytelen édeskes szagától. A kémények tehát a »ludasok« a rossz levegő miatt. Belőlük ömlik kifogyhatatlanul a korom, amely »puha szárnyakon száll« be a szobák csu-

kott ablakain is, elzárva az utat a környező hegyek ózónban gazdag levegője előtt. Itt élni és dolgozni büszke érzést jelenthet, de ugyanakkor lemondást is az alföldi értelemben vett egészségről és örömről.

Különösen este lenyűgöző innen fentről a látvány. A nagyváros fénylő-vibráló csillagtengere egybeolvad az éjvel, s e sejtelmes csillogásban olyan félelmetesen villan bele a megcsapolt nagykohó vakító lángja, mintha a képzeletbeli pokol kapuját nyitották volna ki az ördögök. Ezt a képet az idő sem törli ki az emlékezetből.

A ZIDEGENFORGALOM jóval nagyobb, mint Szegeden. A Zala megyei úttörőktől az afgán királyig mindenféle fajta és felfogású ember elzárándokol ide, hogy egyrészt a fejlődés tempójában gyönyörködjen, másrészt kipihenje fáradalmait a csodás környezetű Lillafüreden, vagy Tapolcán. Az Idegenforgalmi Hivatalban állandó a tumultus. Külföldiek és hazai turisták állnak sorban, szobát szeretnének kapni a fizetővendég-szolgálat segítségével, mert a szállodák portásai nem állnak velük szóba. A várakozók prospektusokat válogatnak. Megtalálják itt akár a legkisebb balatoni falu reklámját is, csak éppen Szegedről nem kaphat-

nak semmilyen anyagot. Egy férfi azért szalad be az utcáról, hogy Szeged térképét vegye meg, de ezzel sem tudnak neki szolgálni. Az egész város valamennyi hirdetőoszlopát végig lehet böngészni, de azokon sem fedezhető fel szegedi vonatkozású plakát. A szabadtéri játékok propagandája tehát Miskolcra még alig-alig jutott el.

Vajon kinek a hibájából?

Egy-két szegedi hasonlatossá könnyen felfedezhető. A miskolciak sem rajonganak például az önkiszolgáló boltokért. Azt mondják, eddig kiszolgálták őket a boltosok, most csak nézik, hogy a vevő miként cselekszik az üzletben. Aztán a vendéglői kiszolgálóknál is divat ugyanaz a közöny, mint nálunk. A második osztályú Béke Étterem 14 forintért ajánlja a »szegedi halászlét«, csak legyen, aki megiszi. Ugyanitt 9,05 forintos nagyfröccs kapható, de mint utóbb kiderült, »rosszul számfejtették«. Ezért bocsánatot kértek.

MISKOLC az ország második városává növekedett a munkássághatalom rendjében. Egyelőre csak lakóinak számával, iparával, lüktető, eleven életével győzte le Szegedet, de ha így fejlődik tovább, szépségében is vetélytársa lehet.

Nagy István

Hajnali „snapsz körúton”

Üzemi csengetés előtt és után

A rókus kisvendéglő sötéte kora reggel, 5 órakor nyit — s ahogy a korai vendégek mondták, azért, hogy munkábanmenet »a dolgozók barackpálínkával védekezhessenek a kánikula ellen«. Igen sokan védekeznek is. A 120 tétel között mindössze kétszer szerepelt 30 filléres fogyasztás, ez két-két deci szódát jelent. A pénztárgép szinte automatikusan 4, illetve 3 forint 60 fillért üt sorban. A féldecinként 4 forintos barackpálínka után a 3,60-as kevert vezet.

A sötétben igen nagy a rend, a fegyelem. Senki sem beszél. Csak a pénztár előtt hangzik a kérés:

— Féldecit barack...
— Féldecit kevert...

A rendet egy sötétkék rövidnadrágos, fehér inges fiatalember bontja meg. Ő nem aprózza a dolgokat: egy deci kecskeméti barackot kér. Jó a huzat — egyből lent van az erős ital.

Már fogja kerékpárját, amikor ismerőse érkezik.

— Hova sietsz, gyere, fizetek — mondja. A kéknadrágos követi. Csak úgy maga elé ejti a szavakat:

— Azon már nemúljon...
— s még egy féldecit csúszik le torkán.

Ezután mint a vihar, elkarikáznak. Vajon melyik üzemben áll gép mellé a fiatalember?

Szemmel kísérik őket. A ruhagyárral szemben leszálnak, cigarettát vásárolnak a trafikban és tovább karikáznak. Tehát nem a ruhagyárba, nem az erőműbe, de még csak a gázgyárba sem mennek.

Háromnegyed hatkor elnéptelenedik a sötét. Ezután nem marad más hátra, mint az ellenőrző körút befejező aktusaként felkeresni a környék üzemait. A kérdés mindenütt ugyanaz:

— Hány embert küldtek ma haza azért, mert szeszes italt fogyasztott?

S a válasz is:

— Egyet sem.

És ezután minden üzemben elmondják, milyen szigorúan büntetik azokat, akik itta-

san jelennek meg a munkahelyen.

Ez megnyugtató válasz. Akkor tehát csak egy üzemről lehet szó és már kezdem féltetni az ecsetgyár vezetőit. Röpké húsz perc alatt tervét, amikor dolgozók hat liter pálinkát fogyasztottak el munkakezdés előtt?

Óriási leleplezésre készülök. Tehát itt — az ecsetgyárban — majd újra találkozom a sötétben megfordult dolgozókkal. A gyárban néma csend fogad. Mindenkit hazaküldtek talán? Csak a főkönyvelőt találom irodájában. Igen, őt valóban nem láttam a sötétben. Részvétellel szorítom meg kezét és félve mondom:

— Ugye, az ital miatt küldték haza a dolgozókat?

— Nem — mondja —, június 24-e óta az évi nagyjavítások és az új műhelybe költözés miatt valamennyi dolgozónk szabadságra ment. Te jó ég! Akkor földcsuszamlás történt nemcsak Japánban, hanem a Kossuth Lajos sugárúton is és a föld nyelte műszakkezdés előtt a rókusit sötétben járt embereket!

H. Zs.

Ni csak: nemsokára fél 6 és a »Négy-

lépcsős«, akarom mondani, a Veresács italbolt még zárva. No, nem baj, közel van ide a körúti, majd ott szerencsém lesz. De a Tolbuhin sugárút és Nagykörút sarkán lévő snapszbutik ajtaját sem nyitották még ki. Mi történhetett vajon? Betegek lettek a csaposok?

— Június 1 óta 6 órakor nyitunk — válaszolja jó fél óra múlva a kocsmá pénzár-rosnője. — Azóta nem jarnak ide gyáriak, se a kenderből, se a textilből, se a vasöntődéből. Csak futóvendégeink vannak: rakodók, fuvarosok, szóval leginkább »szabadfoglalkozásúak«.

Szegény vendéglátóipar! S mi lesz a bevétel?

— Ami igaz, igaz a kora reggeli nagy forgalomtól elesünk. De mivel újabban később zár az üzlet, meg hát igyekszünk más italoknak is

Nyereménybetétkönyv-sorsolás

— új feltételekkel

Az Országos Takarékpénztár július 6-án Veszprémben rendezte a nyereménybetétkönyvek 1961. második félévi sorsolását. A húzáson minden olyan érvényes nyereménybetétkönyv részt vesz, amelyet legkésőbb 1961. június 29-ig váltottak.

Ez lesz az első olyan nyereménybetétkönyv-sorsolás, amelyet a pénzügyminiszter korábbi rendelete alapján új, kedvezőbb feltételekkel bonyolítanak le. Az eddigi 14 helyett ugyanis most 25 nyeremény jut minden ezer betétkönyvre. Egy nyereménybetétkönyv a negyedik átlagbetétjének a 200 százalékát, egy a 100 százalékát, kettő az 50 százalékát, huszonegy pedig a 25 százalékát nyeri. Ugyanakkor kétszeresére növelték a nyeremény alapját képező átlagbetét felső határát is.

Befejeződött a budapesti nemzetközi mérés- és műszertechnikai konferencia

Szombaton délelben az építők Rózsa Ferenc Művelődési Házának nagytermében plenáris üléssel befejeződött a második nemzetközi mérés- és műszertechnikai konferencia.

A plenáris ülésen kiváló külföldi szakemberek: dr. Herbert Kortum, a Német Demokratikus Köztársaság központi automatizálási kutató intézetének igazgatója, Sven Malmström, a Svéd Műszaki Tudományos Akadémia tagja és dr. V. O. Arutjunov, a Szovjetunió Mérés- és Műszertechnikai Kutató Intézetének igazgatója értékelték az egyes szekciók munkáját.

Ezután a konferencia dr. Striker Györgynek, az Imeko-1961 ügyvezető fő-

titkárnak javaslatára határozatot fogadott el, amelyben többek között kimondta, hogy ezeket a konferenciákat a jövőben háromévenként tartják.

A nemzetközi előkészítő bizottság titkárságának teendőivel továbbra is a magyar mérés- és műszertechnikai és automatizálási tudományos egyesületet bízták meg.

Végül a különböző külföldi küldöttségek — többek között a szovjet, a pakisztáni és a svéd delegáció — vezetői mondtak köszönetet a konferencia megszervezéséért és lebonyolításáért. A konferencia tanácskozásai dr. Tárczy-Hornoch Antal akadémikus zárószavaival értek véget. (MTI)

Megkezdődött a szakszervezeti dalostalálkozó Huszonkét munkáskórus díszhangversenye az újszegedi szabadtéri színpadon

Tegnap este az újszegedi szabadtéri színpadon rendezett ünnepi díszhangversenyyel megkezdődött a kétnapos szakszervezeti dalostalálkozó. A hangversenyen megjelent Bugár Jánosné, a SZOT főtitkára, Fasang Árpád, Lőránd István és Cser Gusztáv zeneszerzők, akiknek — műveik előadása után — az énekarok képviselői, a nagyszámú közönség lelkes,

ünneplő tapsa közben, virágcsokrokat nyújtottak át. Hallgatóként részt vett a hangversenyen a DAV körúti meghívására Szegeden vendégeskedő ifjú pedagógus énekkar is. A találkozózt a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa nevében Juhász Nagy Antal köszöntötte.

A hangverseny tömegdalok előadásával kezdődött. Az egyesített kórusok Zsolnay-Fasang Békét a világnak, Ránki Dal a népek egyetértéséről és Lőránd A párttal, a néppel című művét adták elő Kovács Sándor, Nagy Kálmán és Gerendai Endre vezényletével. A monumentális hatás mellett tökéletes biztonság, a hangzás szépsége és ereje jellemezte előadásukat. Már az első számok bizonyították, hogy munkáskórusaink jó úton járnak, műsorpolitikájuk helyes, előadásuk művészi színvonalra magas.

Bárdos Szeged felől című művét Erdős János vezetésével szegedi énekkarok adták elő, a MÁV Hazánk kórusa, a Szakszervezetek Általános Munkáskórusa és az újszegedi kender énekkara. Rendkívül pontos, kidolgozott, minden részletében kifejező, érett előadásuk eddigi munkájuk eredményességét bizonyítja. Sosztakovic nagyszerű Békédalának előadását Molnár Lajos vezénylete, majd Novikov Szállj te büszke ének című tömegdalt szintén egyesített énekkar adta elő igen nagy hatással és kiemelkedő sikerrel.

Negyven új első osztály a mezőgazdasági technikumok levelező tagozatán

Az 1962-es tanévben 40 mezőgazdasági technikumban nyílik első osztály a levelező tagozaton. Levelező hallgatóknak azokat veszik fel, akik mezőgazdasági nagyüzemben, minisztériumban, megyei, járási, városi pártbizottságnál, vagy tanácsnál dolgoznak és munkájuk ellátásához közép-fokú műszaki, gépészeti, erdészeti, vagy képzési képzésre van szükségük, elvégezték az általános (elemi) iskola nyolc osztályát, illetve a középiskola ennek megfelelő osztályait; a technikai tagozat jellegének megfelelő kétféves szakmai gyakorlattal rendelkeznek és 18–40 év közötti életkorúak. A kérvényt a technikum igazgatójához kell beküldeni, a következő mellettkel: születési anyakönyvi kivonat, iskolai bizonyítvány, rövid önéletrajz, munkahelyi javaslat, kétféves szakmai gyakorlat igazolása.

A jelentkezési határidő: augusztus 15.

A levelező oktatás első osztálya az alábbi technikumokban nyílik:

Mezőgazdasági tagozat: Abaújszántó, Budapest, X. kerület, Maglódi út 8., Cegléd, Csorna, Debrecen-Pallag, Gyöngyös, Hódmezővásárhely, Karcag, Kaposvár, Keszthely, Kiskunfélegyháza, Kiskunhalas, Kőszeg, Mátészalka, Mezőtúr, Nagykánya, Orosháza, Pápa, Putnok, Szabadkigyós, Szarvas, Szeged, Szentlőrinc, Szekszárd, Szécsény, Székesfehérvár, Tata, Törökszentmiklós, Vác.

Mezőgazdasági gépésztagozat: Mezőtúr, Nyíregyháza, Szombathely.

Kertészeti tagozat: Baja, Fertőd, Kecskemét, Nyíregyháza, Sátoraljaújhely, Budapest, XIV. kerület, Egressy út 73.

Erdészeti tagozat: Sopron, Szeged.

F. K.